

Andrea Kalivodová proniká do řehole profesionality

Vladimír Čech

Brno • Mladá mezzosopranistka Andrea Kalivodová (nar. 1977) si svého trvalého brněnského bydliště užije jen zcela výjimečně. Čtvrtý ročník pražské HAMU prokládá studijním pobytem v

Vídni, kde se na vysoké škole (Hochschule für Musik und darstellende Kunst) zdokonaluje především v oblasti klasické německé písně. Protože jde o zdravě sebevědomou pěvkyni, nepřekvapuje, že je laureátkou řady soutěží doma i v zahraničí. Od 1. září loňského roku hostuje ve Státní opeře Praha, jako Končakovna si osahala i ostravskou operní scénu, jako Amastris v Händelově opeře Xerxes, jejíž inscenace vznikla v koprodukcí Praha–Ústí nad Labem, absolvovala úspěšné zahraniční turné, které bude během letošního i příštího roku ještě pokračovat.

• **Dokážete sama vždy rozpoznat změnu ve svém hlase?**

Jsem přesvědčena, že ano. Právě teď na základě odezpívaného Händela se mi hlas vylehčil a poněkud prosvětli, je pohyblivější, lehceji se mi šplhá k sopránovým výškám. Že bych snad někdy vstoupila do oboru lyrického sopránu, to rozhodně nehrozí.

• **Věnujete se studiu zpěvu; má však adept pěveckého umění možnost projt též dostatečnou hereckou přípravou?**

Nejužitečnější, ba nenahraditelná, je divadelní praxe sama. V herecké výchově na HAMU se učí spíše detailům – jak si správně sednout, jak někoho divadelně obejmout, jak ho správně teatrálně políbit, případně se vypracuje aranžmá nějaké árie nebo duetu, což se později může hodit kdykoliv.

• **Co vás čeká v nejbližší době?**

Ve Státní opeře Praha, kde mám nejpravděpodobněji na začátku nové sezony nastoupit do stálého angažmá, mě potkala Rosalia v nové D'Albertově Nížině. Pak mě čeká ryze český písňový recitál v Rakousku. Nejsm jistě sama, kdo považuje písně za ideální druh „hlasové hygieny“. Pak naopak posléze následuje program ze

rozhovor

Schuberta, Schumannna a Wolfa, no a práce na dalších ro-

lích v mém novém pražském působišti.

• **Máte nějaké vysněné role?**

Jistě. Především je to Carmen, která mému hlasu i osobnímu naturelu vyhovuje ideálně. Snad jen dramatické finále musím ještě „pojmut za vlastní“. Dále je to saint-saensovská Dalila. Ta je náročnější než Bizetova hrdinka především z hlediska držení dlouhých tónů a tudíž i hlasové výdrže. Na ni, domnívám se, mám ještě čas. Avšak Carmen už je snad na dosah ruky – v březnu příštího roku se počítá s jejím nastudováním právě ve Státní opeře Praha.

• **Když byste jí byla, volila byste raději tradiční pojetí, nebo byste vzala zavděk, i kdyby, obrazně řečeno, místo kastanět musela Carmen řídit třeba traktor?**

To víte, že bych radši tradiční Carmen se vším všudy, tedy s veškerým horkokrevným koloritem španělské Sevilly. Ale dnes si začínající zpěvák nemůže dovolit roli odmítnout, podřezal by si pod sebou větve. Režisér si stejně svou koncepci nakonec prosadí – když ne s tím vzdorujícím pěvcem, tak s kýmkoli dalším. Na druhé straně i moderní pojetí může být suggestivní, může dílo úplně nově

Mladá operní diva Andrea Kalivodová.

FOTO ARCHIV A. K.

„otevřít“, nasvětlit. A koneckonců, i takzvaná služba skladateli se mnohdy ve výsledné koncepci nepromění v nic jiného než „nudný muzejní exponát“.

• **Nepomýšlíte na založení rodiny?**

Jsem přesvědčena, že z toho, čemu se naučím teď ve svých pětadvaceti šestadvaceti letech, budu čerpat celý život. Proto se zatím představě rodiny bráním. Právě teď začínám vnikat do praxe a tvrdě dodržovat řeholi profesionality. Nutím se k co nejoptimálnější přípravě, nemělo by se stávat, aby na hlavní zkoušce něco vypadlo, aby nebyl dostatečně osvojen závěr partu. Osobně pokládám za nejtěžší naučit se disciplíně – zejména ten pěvec, který je velmi vytížený, by si měl umět čas ro-

zumně rozložit, aby pak neměl nervy, že nezvládá. A také se snažím naslouchat co nejvíce nejručnějším ohlasům na své odvedené výkony.

• **Kdo bývá vaším nejpřísnějším kritikem?**

Moje pražská profesorka, v minulosti slavná dramatická sopránistka paní Naděžda Kniplová. Kdyby mě všichni i tisíckrát chválili, ona nelítostně řekne „Viš, ale bylo tam toto a toto“. Samozřejmě, že se mě to při mé povaze hned dotkne, zvláště pak, když mě ostatní vynášejí málem do nebes. Pak se mi to ale rozleží v hlavě a jsem jí nesmírně vděčná. Zpětně uznám, že má zpravidla pravdu vždy. Když bych si jen nechala mazat med kolem úst, byla by to cesta dolů.